

Súd: Krajský súd Bratislava
Spisová značka: 3To/60/2018
Identifikačné číslo súdneho spisu: 1617010273
Dátum vydania rozhodnutia: 25. 09. 2018
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Danica Veselovská
ECLI: ECLI:SK:KSBA:2018:1617010273.1

Uznesenie

Krajský súd v Bratislave, v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Danice Veselovskej a členov senátu JUDr. Denisy Mészárosovej a JUDr. Zuzany Molnárovej, v trestnej veci obžalovaného N. W. pre prečin krádeže podľa § 212 ods. 1, ods. 3 písm. b) Trestného zákona, o odvolaní obžalovaného proti rozsudku Okresného súdu Malacky sp.zn. 1T/70/2017 zo dňa 12.02.2018, na verejnom zasadnutí konanom dňa 25. septembra 2018 takto

rozhodol:

Podľa § 319 Trestného poriadku sa odvolanie obžalovaného N. W., R.. XX.XX.XXXX, z a m i e t a .

odôvodnenie:

Napadnutým rozsudkom V. súd Malacky pod sp.zn. 1T/70/2017 uznal obžalovaného N. W. vinným zo spáchania pokusu prečinu krádeže podľa § 14 ods. 1 k § 212 ods. 1, ods. 3 písm. b) Trestného zákona na tom skutkovom základe, že

dňa 31.07.2016 v čase okolo 00:40 h v K., v U. parku, počas hudobnej akcie A. prešiel nezisteným spôsobom do uzatvorenej časti areálu vyhradenej pre usporiadateľov a účinkujúcich, pričom táto časť areálu bola zabezpečená 2 m vysokým drôteným mobilným oplotením, vošiel do nezabezpečeného plátenného prístrešku usporiadateľov tejto akcie a v tomto sa pokúsil odcudziť 1 ks kamerový stabilizátor zn. P. XXXXpro v hodnote 400 €, na ňom namontovaný 1 ks fotoaparát zn. P. XXD v hodnote 600 € s 1 ks upevneným objektívom zn. P. E. XX-XX mm, 3,5 clona v hodnote 350 € a 1 ks pripevneným Q. svetlom zn. G. v hodnote 30 €, pričom bol pristihnutý poškodeným K. B., čím k dokonaniu činu nedošlo, pričom v prípade dokonania činu by spôsobil poškodenému K. B., nar. XX.XX.XXXX, trvale bytom Q. XXX/XX, U., škodu vo výške spolu 1.380 €, pričom tohto skutku sa dopustil napriek tomu, že dňa 18.08.2015 bol uznaný vinným zo spáchania prečinu krádeže podľa § 212 ods. 2 písm. c), ods. 3 písm. b) Trestného zákona trestným rozkazom Okresného súdu Bratislava I, sp.zn. 0T/107/2015, právoplatným dňa 28.08.2015, a tiež dňa 26.05.2016 bol uznaný vinným zo spáchania prečinu krádeže podľa § 212 ods. 2 písm. f), ods. 3 písm. b) Trestného zákona trestným rozkazom Okresného súdu Bratislava I, sp.zn. 9T/19/2016, právoplatným dňa 14.06.2016.

Za to mu súd prvého stupňa podľa § 212 ods. 3 Trestného zákona s použitím § 38 ods. 4, § 37 písm. m) Trestného zákona uložil trest odňatia slobody vo výmere 2 roky, pre výkon ktorého obžalovaného podľa § 48 ods. 2 písm. a) Trestného zákona zaradil do ústavu na výkon trestu s minimálnym stupňom stráženia.

Proti tomuto rozsudku podal obžalovaný ihneď po jeho vyhlásení odvolanie, ktoré odôvodnil prostredníctvom obhajcu podaním doručeným súdu prvého stupňa dňa 17.04.2018. Odvolanie smerovalo proti výroku o vine a proti výroku o treste. V dôvodoch odvolania obhajoba namieta, že súd prvého stupňa nevyhovel návrhom obžalovaného na vykonanie dokazovania výsluchom svedkov D. W. a U. R., ktorí boli v inkriminovanom čase na označenom mieste, a nebrali posudzovanie situácie na mieste vážne, nakoľko kvalifikovali konanie obžalovaného tak, ako ho on sám popisoval v trestnom konaní, tzn. bez úmyslu zmocniť sa akejkoľvek cudzej veci. Žiadny plot tam nebol. Výpoveď

obžalovaného treba považovať za vierohodnú a z toho dôvodu sa súd prvého stupňa nemal stotožniť len s výpoveďou poškodeného, ale mal vypočuť aj vyššie uvedených svedkov. Súd nevykonal dokazovanie vyčerpávajúcim spôsobom, vina obžalovaného preukázaná nebola, a preto obhajca navrhol, aby odvolací súd podľa § 285 písm. c) Trestného poriadku obžalovaného spod obžaloby oslobodil.

Prokurátor využil svoje právo vyjadriť sa k odvolaniu, ktoré mu bolo súdom prvého stupňa doručené v súlade s § 314 Trestného poriadku, a v podaní zo dňa 24.05.2018 uviedol, že hoci obžalovaný popiera svoj úmysel prisvojiť si cudziu vec, úmysel obžalovaného je zrejmý zo situácie, pri ktorej ho pristihol poškodený, a len včasným príchodom poškodeného došlo k zmareniu ďalších úkonov obžalovaného smerom k prisvojeniu si cudzej veci. Treba poukázať najmä na to, že obžalovaný sa snažil fotoaparát odmontovať zo stojana, pričom jeho argumentácia o tom, že si uvedený fotoaparát len „pozeral“, je v priamom rozpore s týmto jeho konaním. Zároveň možno považovať za účelové aj tvrdenie obžalovaného o tom, že sa dostal na uvedené miesto „nedopatrením“, pretože plot bol na danom mieste odstránený, pretože obžalovaný jednoznačne vedel, že sa nachádza na mieste, kde nemal povolený prístup, a navyše z dokazovania je zrejmé, že musel nedovolené prekonať minimálne 2 oplotenia, nie jedno, ako to tvrdí on sám. Na základe vyššie uvedeného je skutkový priebeh dostatočne presvedčivo a hodnoverne zadokumentovaný vo vyšetrovacom spise a dáva ucelenú a logickú verziu o priebehu skutku, o ktorej nie sú dôvodné pochybnosti, a ktorá jednoznačne poukazuje na vinu obžalovaného - pričom naopak - verzia obžalovaného sa javí ako krajne nepravdepodobná a neverohodná. Prokurátor za to, že návrhy obžalovaného na doplnenie dokazovania nie sú odôvodnené a nijakým spôsobom nemôžu spochybníť doposiaľ zistený skutkový stav, a že verzia obžalovaného o priebehu skutku je krajne nepravdepodobná, preto s ohľadom na tieto skutočnosti nepovažuje za dôvodné daný rozsudok rušiť alebo meniť. Navrhol, aby Krajský súd v Bratislave odvolanie obžalovaného zamietol ako nedôvodné.

Krajský súd v Bratislave ako súd odvolací primárne konštatoval prípustnosť odvolania, a tým absenciu dôvodov na rozhodnutie podľa § 316 ods. 1 alebo ods. 3 Trestného poriadku, preto podľa § 317 ods. 1 Trestného poriadku preskúmal zákonnosť a odôvodnenosť napadnutých výrokov rozsudku, proti ktorým odvolateľ podal odvolanie, ako aj správnosť postupu konania, ktoré im predchádzalo, riadiac sa pritom zásadou, že na chyby, ktoré neboli odvolaním vytykané, prihliadne len vtedy, ak by odôvodňovali podanie dovolania podľa § 371 ods. 1 Trestného poriadku, a dospel k záveru, že odvolanie obžalovaného je nedôvodné.

Na verejnom zasadnutí odvolacieho súdu obhajca zotrval na písomných dôvodoch odvolania a navrhol, aby odvolací súd obžalovaného spod obžaloby oslobodil, alternatívne aby napadnutý rozsudok zrušil a vec vrátil súdu prvého stupňa na nové konanie a rozhodnutie.

Zástupca krajskej prokuratúry navrhol odvolanie zamietnuť ako nedôvodné. Obhajobu obžalovaného považoval za nelogickú, ktorej nemožno veriť z dôvodov podrobne rozobratých v napadnutom rozsudku.

Obžalovaný N. W. uviedol, že tvrdí to isté, čo povedal.

Podľa § 319 Trestného poriadku odvolací súd odvolanie zamietne, ak zistí, že nie je dôvodné.

Úvodom odvolací súd konštatuje, že súd prvého stupňa vykonal na hlavnom pojednávaní všetky dostupné dôkazy potrebné na rozhodnutie o obžalobe tak, ako to predpokladá ustanovenie § 2 ods. 10 Trestného poriadku, tieto dôkazy aj správne jednotlivo i vo vzájomných súvislostiach v zmysle § 2 ods. 12 Trestného poriadku vyhodnotil, a svoje rozhodnutie aj zákonným spôsobom odôvodnil.

Z predloženého spisového materiálu odvolací súd zistil, že prokurátor Okresnej prokuratúry Malacky podal dňa 22.06.2017 na N. W. obžalobu pre pokus prečinu krádeže podľa § 14 ods. 1 k § 212 ods. 1, ods. 3 písm. b) Trestného zákona na totožnom skutkovom základe ako je uvedený v úvode tohto odôvodnenia.

Na hlavnom pojednávaní konanom dňa 12.02.2018 obžalovaný učinil vyhlásenie podľa § 257 ods. 1 písm. a) Trestného poriadku, že je nevinný. Súd prvého stupňa vykonal vo veci dokazovanie výsluchom obžalovaného N. W., výsluchom poškodeného K. B., podľa § 269 Trestného poriadku prečítal listinné dôkazy, najmä zápisnicu o ohliadke miesta činu s fotodokumentáciou, odborné vyjadrenie a listiny k osobe obžalovaného.

Obhajoba obžalovaného spočívala v tom, že do areálu sa dostal cez odsunutý plot, došlo mu zle, tak si sadol na lavičku. Potom dnu vošiel poškodený a začal kričať, že obžalovaný mu chcel odcudziť fotoaparát, začal hľadať nejaké skrutky, on mu ich pomohol hľadať, jeden našli a jeden nie. Poškodený zavola SBS, neskôr došla aj polícia, nič uňho nenašli. On chcel fotoaparát len posunúť ďalej, aby nespadol.

Naproti tomu poškodený K. B. vypovedal, že po vstupe do stanu videl obžalovaného, ktorý nemal náramok povolujúci vstup na podujatie, ako držal stabilizátor aj s fotoaparátom a pozeral si ich. Medzi nohami mal stojan opretý o zem a rukami manipuloval s vrchnou časťou, na ktorej bol fotoaparát s príslušenstvom priskrutkovaný 4 skrutkami k stojanu. Hneď ako ho obžalovaný zbadal, upustil od tej manipulácie a robil sa, že fotoaparát len niekde prekladá, chcel ho niekde oprieť, ale svedok hneď pristúpil k nemu a fotoaparát si vzal.

Z výpovede poškodeného i z ďalších dôkazov oboznámených na hlavnom pojednávaní vyplynulo, že ku skutku došlo na podujatí Dohoda, ktoré sa uskutočnilo v mestskom parku, a vstup naň bol podmienený zaplatením vstupného, po čom návštevníci obdržali náramok preukazujúci právo účasti.

Odvolačný súd konštatuje, že súd prvého stupňa sa precízne vysporiadal so všetkými podstatnými skutkovými okolnosťami a svoje dôvody podrobne, presvedčivo a vyčerpávajúco rozviedol v odôvodnení napadnutého rozsudku. Odvolačný súd sa so skutkovými závermi i hodnotiacimi úvahami súdu prvého stupňa v celom rozsahu stotožnil, a poukazuje argumenty súdu prvého stupňa bez potreby ich znova opakovať. Aj odvolačný súd považuje obhajobu obžalovaného N. W. za nelogickú, rozporuplnú a nezodpovedajúcu skutočnosti, keď z vykonaného dokazovania bez pochybností vyplynulo, že nielen v stane, v ktorom mal poškodený fotoaparát s príslušenstvom, sa obžalovaný nachádzal neoprávnene a bezdôvodne, ale ani nemal povolenie vstupu na podujatie. Nezaplatil vstupné, prekonal 2 oplotenia, ktorých účelom bolo zabrániť vstupu nepovolaných osôb, vošiel do stanu, kde si sadol a zotrval tu, a kde bol poškodeným prichytený, ako drží fotoaparát na stojane, ktorý dal poškodený predtým na iné miesto v stane. Zo všetkých týchto skutočností bez pochybností rezultuje, že obžalovaný už pri prekonaní oplotenia nemohol mať iný úmysel, než využiť nepozornosť množstva ľudí na davovej akcii a dopustiť sa krádeže. Priamym dôkazom preukazujúcim úmysel obžalovaného odcudziť fotoaparát, je výpoveď poškodeného, ktorý bezprostredne po vstupe do stanu zistil, že obžalovaný odskrutkoval skrutky slúžiace na upevnenie fotoaparátu na stojan, s ktorým by sa obžalovanému bez úplnej demontáže len s ťažkosťami podarilo nenápadne vytrátiť z areálu. Dôvody prítomnosti obžalovaného v inkriminovanom stane, ktoré on sám uvádza na svoju obhajobu, aj odvolačný súd vyhodnotil ako účelové a nepravdivé, a to jednak preto, že výpovede obžalovaného z hlavného pojednávania a prípravného konania sa v tomto bode rôznia (chcel ísť na WC, chcel počúvať hudbu, hľadal svoju ženu, bolo mu zle a pod.), a jednak pre ich podstatu, keď pri žiadnej z uvedených variácií nemal obžalovaný žiaden logický dôvod a ani právo nachádzať sa v stane a držať fotoaparát.

Odvolačný súd ku skutkovým záverom uzatvára, že súd prvého stupňa postupoval správne, keď neuveril obhajobe obžalovaného. Na základe vyššie rozvedených úvah s odkazom na úvahy súdu prvého stupňa ani odvolačný súd nevzhladol žiadne rozumné pochybnosti o tom, že ku skutku došlo tak, ako je uvedené v napadnutom rozsudku, a to na základe vykonaného dokazovania, v rámci ktorého bolo vyprodukovaných dostatok dôkazov, ktoré preukazujú skutkový stav a jednoznačne usvedčujú zo spáchania trestného činu obžalovaného N. W..

K odvolacím námietkam odvolačný súd uvádza, že nie je pravdou, že obžalovaný navrhol pred skončením dokazovania vypočutie uvádzaných svedkov. Po doručení výzvy na navrhnutie dôkazov podľa § 240 Trestného poriadku, ktorá bola obžalovanému doručovaná spolu s trestným rozkazom dňa 04.08.2017, obžalovaný reagoval len odporom proti trestnému rozkazu, v ktorom žiadne návrhy na vykonanie dôkazov neuviedol. Ďalším úkonom vo veci bolo až hlavné pojednávanie nariadené na 12.02.2018, na ktorom obžalovaný nenavrhol vykonanie žiadnych dôkazov, a explicitne uviedol, že nemá návrhy na doplnenie dokazovania. Následne súd vyhlásil dokazovanie za skončené. Návrh na vypočutie svedkov D. W. a U. R. obžalovaný prvýkrát spomenul až v odvolaní vypracovanom obhajcom. Z uvedeného je zrejmé, že obžalovaný nenavrhol vykonanie uvedených dôkazov pred súdom prvého stupňa, najmä nie v čase doručenia výzvy podľa § 240 Trestného poriadku, a preto súd prvého stupňa nemal žiadny podklad na to, aby sa takýmito návrhmi zaoberal. Odvolačný súd, ktorý vykonáva dokazovanie len výnimočne, nevzhladol potrebu vykonať navrhnuté dôkazy, pretože jednak bol návrh na ich vykonanie podaný

oneskorene, a jednak z dokazovania na súde prvého stupňa vyplynulo, že pri skutku bol prítomný len obžalovaný a poškodený, čo ani sám obžalovaný nerozporoval. Vykonanie navrhnutých dôkazov by neobjasnilo žiadne podstatné skutkové okolnosti, pretože navrhnutí svedkovia pri skutku neboli. Z tohto dôvodu odvolací súd vyhodnotil odvolacie námietky ako neopodstatnené.

V súlade so zákonom uznal súd prvého stupňa obžalovaného vinným zo spáchania pokusu prečinu krádeže podľa § 14 ods. 1 k § 212 ods. 1, ods. 3 písm. b) Trestného zákona, pretože táto právna kvalifikácia zodpovedá výsledkom dokazovania, podľa ktorých sa obžalovaný snažil zmocniť fotoaparátu s príslušenstvom, hoci bol za obdobné trestné činy v predchádzajúcich 24 mesiacoch opakovane odsúdený, avšak k prisvojeniu si veci nedošlo v dôsledku príchodu poškodeného.

Odvolací súd nevzhladol pochybenia ani vo výroku o treste napadnutého rozsudku. Súd prvého stupňa pri ukladaní trestu rešpektoval účel trestu uvedený v § 34 ods. 1 Trestného zákona, a jeho druh a výmeru určil v súlade s hľadiskami vyjadrenými v § 34 ods. 4 Trestného zákona. Správne súd prvého stupňa zistil poľahčujúce a priťažujúce okolnosti.

Aj odvolací súd zistil u obžalovaného N. W. priťažujúcu okolnosť podľa § 37 písm. m) Trestného zákona spočívajúcu v predchádzajúcich odsúdeniach mimo tých odsúdení, ktoré tvoria súčasť skutkovej vety. Jedná sa o odsúdenia trestným rozkazom Okresného súdu Bratislava II sp.zn. 1T/117/2016 zo dňa 06.07.2016 a trestným rozkazom Okresného súdu Bratislava III sp.zn. 46T/62/201 zo dňa 13.01.2016, dňa 23. júla 2016, oba za majetkovú trestnú činnosť. V zmysle ustanovenia § 37 písm. m) Trestného zákona súd nemusí na predchádzajúce odsúdenia ako na priťažujúcu okolnosť prihliadnuť, avšak takýto záver nemôže byť založený na svojevôli súdu, ale musí byť odôvodnený povahou predchádzajúceho odsúdenia. Vzhľadom na to, že povaha predchádzajúcich odsúdení obžalovaného je rovnaká ako povaha prejednávanej trestnej činnosti, súd prvého stupňa prihliadol na predchádzajúce odsúdenia správne. Ani odvolací súd nezistil u obžalovaného žiadne poľahčujúce okolnosti, a teda zákonu zodpovedá aj zvýšenie spodnej hranice trestnej sadzby o jednu tretinu podľa § 38 ods. 4 Trestného zákona, pretože počet priťažujúcich okolností prevyšuje počet poľahčujúcich okolností v pomere 1:0.

Pri úvahách o druhu trestu aj odvolací súd dospel k záveru, že obžalovanému je potrebné uložiť nepodmienečný trest odňatia slobody, pretože uloženie podmiennečného trestu odňatia slobody s probačným dohľadom v konaní sp.zn. 46T/62/2015 sa evidentne minulo požadovanému účinku, keď obžalovaný spáchal prejednaný trestný čin v skúšobnej dobe podmiennečného odsúdenia plynúcej do 28.08.2019. Zároveň sa dopustil recidívy rovnakej majetkovej trestnej činnosti, za akú bol sankcionovaný nepodmienečným trestom odňatia slobody v konaní sp.zn. 9T/19/2016, keďže prejednaný trestný čin spáchal potom, čo dňa 14.06.2016 nadobudol právoplatnosť rozsudok Okresného súdu Bratislava I sp.zn. 9T/19/2016, a to len po uplynutí cca 6 týždňov. Ani očakávanie výkonu nepodmienečného trestu odňatia slobody vo výmere 1 rok uloženého v uvedenom konaní neodradilo obžalovaného od spáchania ďalšieho trestného činu, a preto je zrejmé, že uloženie iného ako nepodmienečného trestu odňatia slobody nemôže smerovať k naplneniu zákonného účelu trestu, najmä jeho ochranej a morálnej funkcie.

Súd prvého stupňa zákonným spôsobom zvýšil spodnú hranicu trestnej sadzby uvedenej v § 212 ods. 3 Trestného zákona zo 6 mesiacov až 3 roky na 16 mesiacov až 3 roky, a pri absencii poľahčujúcich okolností neuložil trest na samej spodnej hranici trestnej sadzby. Aplikujúc kritériá a zásady pre ukládanie trestov vyjadrené v citovaných ustanoveniach § 34 ods. 1, ods. 4 Trestného zákona súd prvého stupňa zohľadnil štádium trestného činu (pokus), a s tým spojený nedostatok následku v podobe reálnej škody, ale aj nepriaznivé možnosti nápravy obžalovaného, a neuložil trest ani na hornej hranici trestnej sadzby. Odvolací súd dospel k záveru, že s požiadavkou preventívneho, výchovného i morálneho účelu trestu korešponduje uloženie trestu odňatia slobody vo výmere 2 roky, ako uložil súd prvého stupňa obžalovanému v napadnutom rozsudku. Takýto trest odňatia slobody je individualizovaný a odráža okolnosti na strane obžalovaného, mieru jeho zavinenia a celkové okolnosti spáchania skutku.

Zákonu zodpovedá aj výrok napadnutého rozsudku o zaradení obžalovaného do ústavu na výkon trestu s minimálnym stupňom stráženia podľa § 48 ods. 2 písm. a) Trestného zákona, pretože obžalovaný nebol v posledných desiatich rokoch pred spáchaním prejednávanej trestnej činnosti vo výkone trestu odňatia slobody uloženého pre úmyselný trestný čin.

Odvolací súd nezistil žiadne dôvody pre zmenu či zrušenie ktoréhokoľvek z výrokov napadnutého rozsudku, preto odvolanie obžalovaného N. W. ako nedôvodné v zmysle § 319 Trestného poriadku zamietol.

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu nie je prípustný riadny opravný prostriedok.